

Psalm 45:14-15

Vorbereiding op de bruiloft

1 de bruid worden gekleed

2 de bruid wordt geheiligd

3 de bruid wordt genodigd

Gemeente,

Psalm 45 wordt wel de bruiloftspsalme genoemd. Omdat het gedicht is ter gelegenheid van de bruiloft van koning Salomo met zijn bruid. Waarschijnlijk een prinses uit Egypte. We hebben het een trouwfoto genoemd. Waarop de dichter wijst en vertelt wie die twee zijn. We hoorden over de Brudegom. We hoorden de oproep tot de bruid.

In de verzen van vanavond beschrijft de Psalm een bijzonder moment van de trouwdag. Namelijk met moment dat zij elkaar voor het eerst zullen zien. We moeten ons dat zo voorstellen: de bruid is al in het paleis van de koning. In een aparte zaal van het paleis. En in die zaal, inwendig kan ook zijn: daarbinnen, wordt de bruid gereedgemaakt, aangekleed voor de trouwdag. Om zich aan de koning te laten zien, aan de brudegom. Natuurlijk wordt zij aangekleed met het mooiste van het mooiste. Gouden borduursel, stoffen waar goudkleurige draden doorheen gewerkt zijn. Gestikte klederen, dat is een manier van naaien, stikken, waarin met de mooiste kleuren de stof aan elkaar gezet is. En als zij zo helemaal aangekleed is, dan zal zij door enkele hofdames, bruidsmisjes, naar de koning worden gebracht. Het begin van de trouwdag, de bruiloft.

We herkennen dat wel een beetje bij ons. Al gebeurt dat bij ons meestal in het ouderlijk huis van de bruid. Daar wordt de bruid aangekleed, de jurk wordt aangedaan, schoenen enz. Totdat ze er op haar mooist uitziet. En als de brudegom dan aanbelt, dan wordt de bruid naar de voordeur gebracht en dan zien ze elkaar voor het eerst: de trouwdag kan beginnen, de bruiloft.

Maar dan geldt van Psalm 45 wat ook voor het Hooglied geldt: Salomo en zijn bruid zijn een afspiegeling van de Heere Jezus en Zijn gelovigen, Zijn bruidskerk. En in dit leven wordt de bruidskerk gereedgemaakt om haar Koning en Brudegom te gaan ontmoeten. Op de grote dag van de hemelse bruiloft als de Brudegom komt op de wolken van de hemel en Zijn bruid zal Hem tegemoet gaan in de lucht. Dit leven is dan dus eigenlijk de zaal van het paleis waar de gelovigen wordt aangekleed, gereedgemaakt, voorbereid op die ontmoeting. Op

het begin van de eeuwige bruiloft als wij de Koning tegemoet zullen gaan. Bekleed met de klederen der gerechtigheid. En innerlijk, inwendig geheiligd en vernieuwd. Zoals Openbaringen 19 dat beschrijft: Want de bruiloft van het Lam is gekomen en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid. En haar is gegeven dat zij bekleed word met zuiver en blinkend fijn lijnwaad, dit zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen. Dus dan is dit leven de bijzaal van het paleis waar de bruidskerk gereedgemaakt wordt om haar hemelse Bruidegom te zien en te ontmoeten als eeuwige bruiloft beginnen zal.

Over die dag en de voorbereiding daarop gaat het vanavond. Die dag dat de Bruidegom terugkomt en de bruiloft begint. Die dag waarop er binnen de mensheid en de gemeente een kardinaal verschil zal aan de dag komen. Want allen zullen tot de Koning wordt geleid. Maar niet allen zullen ingaan tot de bruiloft. De engelen zullen eerst bijeen vergaderen zij die geen bruid geworden zijn. Die daarom ook moesten zeggen: ik hoor niet aan de tafel van het Heilig Avondmaal, daar word ik niet verwacht en niet voor genodigd. Want ik heb me tegen de Koning verzet. Ik heb niet en nooit gewild dat Hij Koning over mij zou zijn. Verlossend, vernieuwend, verdrijvend, het hoefde voor mij niet. Ik vond het niet nodig, nog niet nodig zei ik dan meestal. Ik onttrok me en ontliep Zijn doorboorde handen. Ook zij zullen de tot de Koning worden geleid. Maar onvoorbereid. En al van verre schreeuwend: bergen valt op ons, heuvelen bedekt ons voor de toorn van het Lam. En zij zullen eeuwig zijn de voetbank van Zijn voeten, met wening en knersing der tanden. U toch niet? Jij toch niet? Wat heb je dan? Wat is dit leven dan? Dan hopen en bidden we zo dat je na vanavond, na de avondmaals-diensten zullen zeggen: o wat is de bruid gelukkiger dan ik. Wat is de bruid rijk en ik arm en ongelukkig. Zou ik ook bruid mogen worden?

Heel anders zal het zijn voor de bruidskerk. Voor hen die vanmorgen het mochten weten: ja ook ik, ook ik wordt genodigd. En daarom ben ik aangegaan. Genodigd door de Bruidegom Koning. Die verlost, vernieuwd, de goddeloosheid verdrijft en de Zijnen verdedigt: zulk Eén is mijn Liefste. Hem heb ik nodig, Hem heb ik lief. Ik ben te verloren om zonder Hem te kunnen. Aangegaan als bruid. De week van voorbereiding is voorbij. Nou, nou, dat moeten we dan eigenlijk anders zeggen: het leven van voorbereiding gaat weer verder. Want het Heilig Avondmaal verzegelt ook juist dit: zoals nu Mijn bruid aan Mijn tafel zit en ontvangt brood en wijn zo zal Ik eens Mijn bruid nodigen tot het avondmaal van de bruiloft van het Lam. Even zeker als u nu als bruid hier aan tafel was, zo zeker zal Ik u ook nodigen tot de eeuwige bruiloft. Ik kom u halen. Als Ik kom op de wolken, of eerder als Ik in uw sterven u kom halen. De Koning komt Zijn bruid halen. De bruiloft is in aantocht.

Het hele leven is voorbereiding, voorbereiding op die dag. Dat ik tot de Koning geleid zal worden.

Leeft dat onder ons? Dat is echt wel een vraag waard. Aan mezelf, aan u en jullie. Hoe leeft dat onder ons? Is het niet nodig dat het Heilig Avondmaal en het Woord ons daar steeds weer toe oproepen? Omdat we zo makkelijk weer vergeten en laten ondersneeuwen onder zoveel andere dingen, maatschappelijke, tijdelijke, kerkelijke dingen, maar het besef van de komende Bruidegom wordt erdoor overwoekerd.

1 de bruid gekleed

Daarom luisteren we naar Psalm 45, onze tekstverzen. Heel het leven van de ware gelovigen is voorbereiding: toebereid, aangekleed worden om straks de Koning te ontmoeten. Wat dan wordt de bruid aangekleed geleid tot de Koning. En dat kleed is allereerste het kleed van de gerechtigheid van Christus. Het kleed van de gehoorzaamheid en gerechtigheid die Jezus heeft volbracht en voltooid aan het kruis. Vanaf de eerste seconde van Zijn leven, toen Hij heilig werd ontvangen uit de Heilige Geest tot en met de laatste ademtocht van Zijn leven, stervend aan het kruis heeft Hij gehoorzaamheid en gerechtigheid volmaakt volbracht. Gerechtigheid van het houden van Gods wet te allen tijd en tot elke prijs. Gerechtigheid van het dragen van de last van zonde en Gods toorn, nederdalend ter hel in de Godverlatenheid. En die gerechtigheid wordt in de Bijbel vaak aangeduid als een kleed. En dan moet je denken aan een kleed zoals men dat toen droeg. Die lijken het meest op een toga zoals wij de kennen. En wat is het eigenen van een toga? Die bedekt mij helemaal. Van nek tot voeten. En u ziet niets van wat ik hieronder aanheb. Al zou ik hieronder vieze kleren aanhebben, smoezelig, vol met vlekken, u ziet het niet, het wordt bedekt. U ziet niet eens welke kleur shirt of overhemd ik eronder aanheb, want die toga bedekt het. Het kleed van Christus gerechtigheid. Dat bedekt alles. Alles valt weg achter Zijn kleed. Heel mijn verleden, heel mijn zondige natuur, dat ik tegen al Zijn geboden gezondigd heb en er geen van heb gehouden en nog steeds tot alle boosheid geneigd ben. Niks meer van te zien. Helemaal bedekt.

En de bruid weet en mag weten: dat kleed heeft Hij speciaal voor mij verworven. Speciaal voor mij, alsof ik de enige was die zalig zou worden, heeft Hij dat voor mij verdiend en gereedgemaakt in Zijn leven en sterven. Zo lief had Hij mij, toen al. Zo lief had Hij mij. Om Zich een bruid te werven kwam Hij ten hemel af, Hij was het Die door Zijn sterven haar het leven gaf. En toen Hij dat deed, mij het leven gaf, en ik voor het eerst tot Hem kwam, toen Hij mij voor het eerst deed vluchten tot Zichzelf, toen deed Hij mij dat kleed aan. Of ik dat al direct helemaal beseft en doorhad en zag och misschien wel, misschien een ander ook

niet, maar toen bekleedde Hij mij met het kleed van Zijn gerechtigheid. Alsof ik in eigen persoon voor al mijn zonden had betaald ja alsof ik zelf de gehoorzaamheid volbracht had die Hij voor mij volbracht heeft. Ja toen heb ik Hem lief gekregen en dat is nooit meer overgegaan. Vooral aan Zijn tafel wekt Hij die liefde Zelf weer op. Bruid te zijn.

Alleen, op dat kleed maak ik steeds weer nieuwe vlekken. Dat kleed wordt steeds weer vies. Nieuwe zonden doe ik weer, of oude zonden doe ik toch nog weer. Weer maak ik dat kleed vuil. Op weg naar de Koning op weg naar de Bruidegom maak ik steeds weer het kleed vies. Vieze strepen van traagheid, lauwheid, gemakzucht. Vieze vlekken van zondige gedachten en opwellingen. Dat vraagt om steeds weer vernieuwde schuldbelijden. Steeds weer belijden van mijn zonden die uit mijn zondige aard opkomen. Zodat het kleed weer schoon wordt. Weer in bloed gewassen schoon, en helder wit wordt.

Kijk dat kleed zelf is éénmalig. Wij worden één keer gerechtvaardigd door God. Eén keer aangenomen tot Zijn kind en erfgenaam. Dat is eens en voorgoed, dat hoeft nooit meer herhaald te worden. Maar vergeving van zonden, dat is steeds weer nodig, herhaalt zich telkens weer. Zoals Jezus Zelf ons leert bidden: vergeef ons onze schulden. Elke dag, elke keer weer. Dat is wel steeds opnieuw nodig. Om voorbereid de Koning, de Bruidegom te kunnen ontmoeten. Zodat mijn kleed helder wit is als Hij komt. Als Hij mij oproept om te sterven of komt op de wolken. Vanavond nog, of over een half uur of over een halve minuut. Dat dan mijn kleed schoon is.

De voorbereiding gaat door na het Heilig Avondmaal. Het Heilig Avondmaal is juist bedoeld om die voorbereiding steeds weer nieuw leven in te blazen. Elke avond mijn zonden weer te belijden. Elk dagdeel. En ja, als ik in zonde val, midden op de dag, dan zomaar in een schietgebed onder het werken door: o Heere vergeef, was mij in Uw bloed weer rein. Weer schoon. Levend alsof Jezus elke dag, elk ogenblik kan komen. En ik tot de Hem geleid zal worden. Wat triest als ik dat een tijdje op zijn beloop kan laten. Niet zo op zonden let. Niet eraan ontdekt wil worden. Niet ze belijd. En ik bevlek mijn kleed en loop er maar mee door, de Bruidegom tegemoet.

2 de bruid geheiligd

En dan is er niet alleen dat kleed, er is die schoonheid inwendig. Een levenslange oefening in inwendig schoon. Noem het de heiliging. Om innerlijk geheiligd te zijn. Innerlijk liefde tot God te hebben, verlangen naar Zijn dienst en gemeenschap, onderwerping aan Zijn wil, dankbaarheid voor Zijn goedheid en gaven, verdraagzaamheid naar

anderen toe. Dat in mijn innerlijk, en dan ook naar buiten toe, dat vurig en sterk mag zijn. Een boeket dat bloeit in felle kleuren.

Dat zegt II Petrus 3 ons ook: Omdat dan deze dingen alle vergaan hoedanige behoort gij te zijn in heilige wandel en godsvrucht. Verwachtende deze dingen, Zijn komst en bruiloft, benaarstigt u dat ge onbevlekt en onbestraffelijk door Hem bevonden moogt worden in vrede. Zorg voor je innerlijk. Ergens staat: laten de vrouwen zich versieren met de tooi van een zachtmoedige en stille geest. Aandacht voor je innerlijk. Dat daar de liefde leeft en bloeit, het verlangen, de hekel aan de zonde, de onderwerping aan God, de dankbaarheid, de naastenliefde. Liefde tot het heilige, haat tegen het zondige.

Daar heb ik een veelzeggend voorbeeld van meegemaakt. In een vorige gemeente. Daar was een meisje, jaar of 16, dat gehandicapt was. Heel de dag lag ze op een mat in de huiskamer. Moeilijk aanspreekbaar, geen jongen zou naar komen kijken omdat ze zo mooi was in zijn ogen. Heel de dag lag ze daar. Haar moeder zette dan geestelijke muziek op Psalmen of preken. Maar ja, haar broers wilden ook wel eens wat anders. Die lieten, toentertijd, radio Veronica of Hilversum 3 wel eens horen. En dan liet ze merken: onrust, onvrede, woest heen weer bewegen. Dit niet. En als er weer Psalmen klonken, werd ze rustig en neuriede op haar manier mee. Innerlijk schoon. Liefde tot het heilige, afkeer van het zondige. Inwendig schoon.

En u, en jij, en ik? Inwendig schoon. Liefde tot het heilige, afkeer van het zondige, ook in muziek, film, video, noem maar op. Dat is een oefening. Want van nature vind ik het lekker en leuk om te kijken of te luisteren naar waar zonde in is, en doet het me niets als God wordt geerd en geheiligd. Dat is en blijft een oefening. Hoeveel tijd besteed je daar elke dag aan? Aan de oefening in godsvrucht? Elke morgen maak je je klaar om de deur uit te gaan. De één wat langer dan de ander, maar we doen er allemaal wat voor. En innerlijk? Wint de spiegel het van de Bijbel? Wint de zorg voor een gave huid het van het gebed om een gave ziel? Hoe doe je dat? Door omgang met Christus, omgang met het Woord. Dat heiligt ons denken en vult het met geestelijke vrucht.

Wat Filippienzen 3 noemt: ik jaag ernaar of ik het, het volmaakte, ook grijpen mocht. Oefening in innerlijke schoon en innerlijke geestelijke kracht. En dan merk je juist hoe diep het zit. Dat inwonend kwaad. John Owen schrijft er vaak en diep over. Hoe harder je trekt aan een veer, zo'n stalen, dikke veer, hoe harder de tegendruk wordt. Hoe meer je merkt: die vee wil helemaal niet uitgerekt worden. Hoe meer je oefent in heiliging, liefde tot wat van God is en afkeer van het zondige, hoe meer je merkt: mijn vlees wil dit helemaal niet, is zo taai en

tegendraads. En laat weer zo vaak van zich merken. En kan zoiets oplaten wellen wat zo ontierend voor God is en zo tegen Hem in gaat.

Kent u dat? Dat is het leven op weg naar de bruiloft. Dat is het leven bruidsleven. De catechismus vraagt dan ergens: kunnen ook zij zalig worden die in hun ondankbaar leven zich niet tot God bekeren? Nee, in genen dele. Zonder dit leven van bekering is er geen bruiloft te wachten. Kent u, ken je dit? Dit voorbereidingsleven, dit leven de Bruidegom tegemoet?

En dat leven krijgt zodoende één trek en spits: verlangen. Verlangen naar de ontmoeting met de Bruidegom. Naar de dag dat Hij komen zal. Dat ik Hem ten volle zien mag. Zoals Hij is. Dat de gemeenschap ten volle is. Dat er nooit meer vlekken op mijn kleed komen, dat mijn hele hart bloeit van liefde voor Hem zonder enige spoor of zweem van hang naar de zonde. Verlost van mijn vlees en inwonend kwaad.

3 de bruid genodigd

Als de Bruidegom komt. In het uur van mijn sterven of in het uur van Zijn wederkomst. Dan zal de hofhouding mij komen halen. De hemelse hofhouding van de engelen Gods. Zoals toen Lazarus stierf en de engelen droegen hem in Abrahams schoot. En de engelen zullen de uitverkorenen verzamelen uit alle hoeken der aarde en die brengen tot de Koning. Bunyan probeert er iets van te beschrijven in zijn christenreis als volgt: dan zijn christen en hopende de doodsrivier doorgegaan en dan vertelt hij: "Als zij nu de poort van de hemel, van de bruiloftszaal naderden, kwam een gezelschap van hemelse legers van engelen hen tegemoet. En de twee engelen die bij hen waren zeiden: deze zijn de mannen die onze Heere liefhadden toen zij in de wereld waren. En Hij heeft ons uitgezonden om hen op te halen. En wij hebben ze tot hiertoe gebracht opdat zij mogen ingaan en het Aangezicht van hun Verlosser, Bruidegom, mogen aanschouwen. Toen juichten de hemelse engelen met groot gejuich zeggende: Zalig zijn zij die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft van het Lam. Daar kwamen ook trompetters van Koning hen tegemoet. Welke met hun luide klanken de hemel deden weergalmen. Dezen groetten hen en zeiden: welkom, welkom. Waarop de Koning beval de poort te openen. En als zij door de poort ingingen werden zij geheel veranderd en kregen een gewaad aan dat blonk van het goud. Gaat in in de vreugde uws Heeren."

De bruid wordt ingebracht, binnengeleid. Zij mag mee naar binnen. Het was het waard! Meer dan waard, de strijd, de pijn, het kruis. Het was het meer dan waard. Ingebracht te worden. Terwijl de andere buiten moet blijven. Ook aan de poort komen, maar worden

teruggewezen. Buitengeworpen. Zo vaak genodigd, maar niet gewild. Het kleed geweigerd. De heilging niet gewild: de zonden liever gehad dan de Koning Bruidegom. Gij hebt niet gewild. Vreselijk je vergeeft het jezelf nooit.

Want voor de bruid zal het zijn als toen de koningin van Scheba kwam tot Salomo en toen zei Hem en Zijn rijkdom zag uitriep: de helft is mij niet aangezegd. Het overtreft alle verwachtingen als we Hem zullen zien zoals Hij is en de hemelse heerlijkheid en bruiloftsvreugde zullen ingaan. Wat een Bruidegom. Wat een bruiloft. En dat de bruid er is en er zo uitziet dat heeft zij aan de Bruidegom te danken!

Zoals McCheyne dat verwoordde: Als des werelds glans verdwijnt, als geen zon of maan meer schijnt als we aan het eind des pelgrimsbaan voor het huis des Vaders staan dan pas weet ik en erken, wat ik U aan dank verschuldigd ben.

Als ik hemels rein en schoon opga tot Uw glorietroon als ik zonder zonde en zonder rouw in Uw volheid U aanschouw dan pas weet ik en erken wat ik U aan dank verschuldigd ben.

De helft was mij niet aangezegd.

Zou de bruid onderweg zich niet voorbereiden? Dit leven is de bijzaal van het paleis waar de bruid wordt gereedgemaakt om haar Bruidegom te ontmoeten. Heel het leven is voorbereiding. Meer dan dat ik ooit besef.

En als ik Zijn bruid niet ben: dan hoop en bid ik dat je zegt en voelt en beseft: o, was ik maar bruid. Wat ben ik er slecht aan toe en wat is de bruidskerk van Jezus Christus toch gelukkig. Laat mij van Uw grote kudde ook een heel klein schaapje zijn, laat mij van Uw grote Bruidskerk, ook er één van mogen zijn.

De avondmaalscyclus is weer ten einde. We hopen en bidden dat de Bruidegom heeft geschitterd, de bruiloft heeft gewenkt en het bruidsleven ons hart mag hebben.

Amen